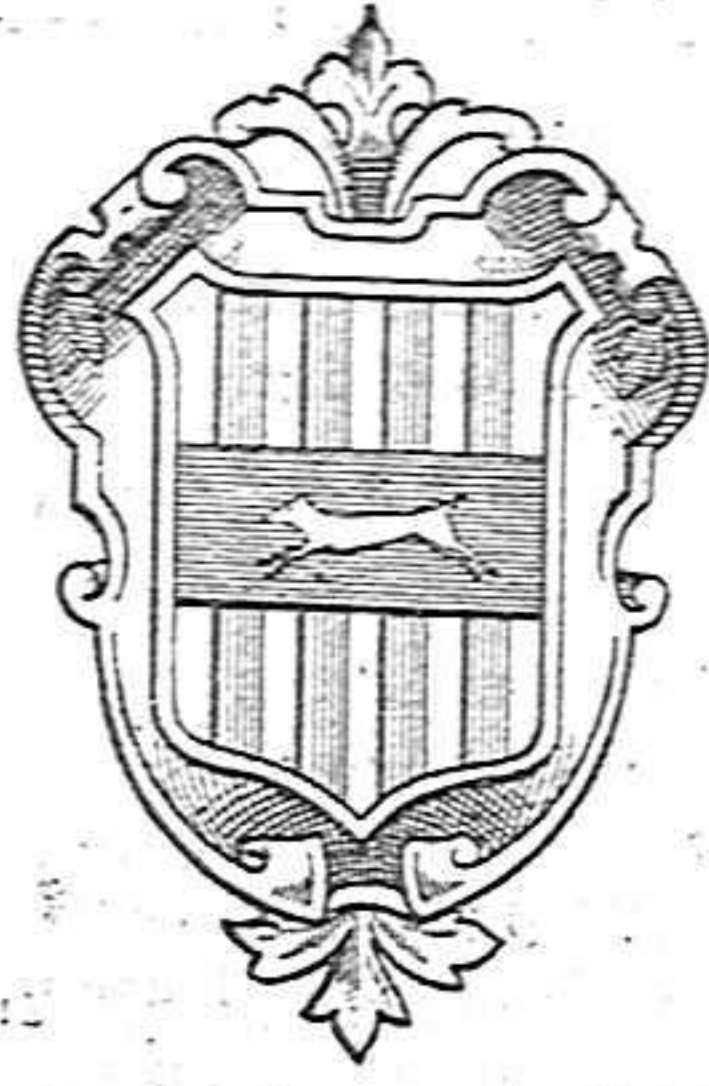

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 1 DE GENER DE 1916

Núm. 53

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Un article notable

Ho és de ver, i per això l'insertam, el que publicà dalt *La Veu de Catalunya* dia 23 de novembre el nostre amic estimadíssim i estrènuu patrici En Jusep Puig i Cadafalch. Diu així:

LA QÜESTIO DE LA LLENGUA

Al senyor Royo Villanova, nostre aliat i amic

«El senyor Royo Villanova, qui ve prestant de temps innegables serveis a la qüestió catalana, va portar ahir al Parlament el problema de la llengua que nosaltres massa sovint oblidem i que és la primordial qüestió nacionalista, més que la dels diners, més que la de les ventatges materials.

Pensem això nosaltres i ho pensen els nostres enemics i ho pensa el nostre irascible col·laborador, ple de espontaneïtat, el senyor Royo Villanova. Ho pensen els primats; quasi no hi ha governant novell que no doni en aquesta qüestió la seva entrebancada ferint-nos en una cosa en que tan fàcil fóra afa'agar-nos. El rètol català és lo que sobta l'amable explorador polític que vé aquí a descobrir-nos o a «estrechar lazos», al visitar el nostre Institut, el nostre Museu i la nostra Universitat Industrial, i d'això no se'n lliuren ni els polítics castellans més internacionals que saben parlar francès, que han estat a Anglaterra o s'han format a Bolonia.

«Què diable li importa a un poble que ha dut sa parla a tota l'Amèrica, que per mèdi dels jueus l'ha duta a Orient, que aquí en aquesta recó de Mediterrani, des de les fronteres de Salses fins a Elx, restin uns milions parlant català?

«Doncs si, li importa, l'ofèn el fenomen de que un ciutadà de Perpinyà i un de Barcelona parlin i estimin una mateixa llengua. I els molesta amb tanta intensitat que els fa cometre els actes més impolítics, en el doble sentit de política art de govern i política art del bon tracte.

«Hi ha en això un fenomen psicològic complicat: li costa al castellà comprendre la vida en comú amb qui parla diferent; com li costa el comprendre que es parlin diferents llenguatges. Li costarà, sobretot, sentir que el dret al llenguatge és un dels drets de l'home oblida's dels revolucionaris arcaics, però que figura en la trilogia del dret nou dels

pobles que nebulós va formant-se entre les hecatombes de la guerra. Sovint arriben a la taula meva aqueixos documents del progrés que, malgrat ella fa la consciència de l'Europa. I en aquets documents, on abans es parlava sols de la trilogia de l'home del segle XVIII, ara al costat de la igualtat civil i de la llibertat religiosa hi figura el lliure ús de la llengua. Això a Madrid ho ignoren i fins d'aquí anys no ho sabran el senyor Royo Villanova ni els lliberals espanyols encara enamorats d'aquells deliciosos temps del general Espartero.

«Ara mateix, a mig desembre, es reunirà a Berna un Congrés internacional d'Estudis per a fixar les bases d'una pau durable. Es aqueixa aspiració una cosa anacrònica i utòpica, avui que lo durable sembla la guerra; mes l'estranyesa i la ridícula són l'estat primitiu de uniforme nebulosa de les coses de la vida. En ella s'entreu un món de l'avenir i s'hi senyala per al dret dels pobles el de no ser anexionats sense un plebiscit, i després dels principis ja seculars de la llibertat civil i de la llibertat religiosa, el dret, que ignora el senyor Royo Villanova, al lliure ús del propi llenguatge.

«Aquest somni el proclamen societats polítiques importants de tot el món («Institut du droit international», «Unión interparlamentaire. Bureau socialiste international», «Bureau international de la Paix», «Conseil international des Femmes», «World's Alliance of Churches for prompting international Friendship», «Verband für internationale Verständigung», «International Law Association»). Doncs bé; mentre això passa, els diaris més lliberals d'Espanya m'increpen a mi per l'ús de la llengua propia, i un sanador, catedràtic de dret administratiu, increpa i conjura al ministre de la Governació per a que reprimeixi la llibertat de la llengua.

«Els polítics espanyols trigaràn a preocupar-se d'aqueix problema, per llur apartament de les coses de l'esperit i per que viuràn anys en aquell pla en que la llibertat política era la imposició determinada lliuera i la llibertat del pensament el pensar una determinada doctrina.

«Jo no pretenc, amb això, més que demostrar els anys de retràs en que viuen els nostres admirables progressius, confiats en la ideologia que suministra la publicació més pobre i més raquítica del món, que és

la bibliografia castellana.

«I aquest és altre aspecte que jo recomeno al senyor Royo Villanova. Cal agafar qualsevol de les publicacions bibliogràfiques d'Europa i comparar-les amb les que se publiquen pels editors d'Espanya. Per altra part no és difícil demostrar l'atràs de la ideologia de les Academies, de la Universitat, dels estudiosos, del Parlament i dels partits. Les idees triguen vint, trenta anys a ser traduïdes, i l'home que traspassa la frontera i aprèn un llenguatge i torna, és un super-home durant un quart de segle.

«Aqueixa és la causa del confinament intel·lectual en que viu Espanya i especialment son món polític.

«El nostre català, reduït de fronteres, ens esperona al coneixement del món. Els catalans, per altra part, estem situats amb nostre llenguatge a la frontera del francès i l'italià. La major part de la nostra gent sab una d'aquestes llengües a més del català i del castellà, i això no ho poden dir molts dels acadèmics i catedràtics i embaixadors i ministres d'Estat, ni tan sols la majoria dels nostres caps de partits (En Lerroix no fa molt gastava intèrpret a París i don Melquiades Alvarez, catedràtic de la Universitat Central, hi passava, diuen, i no s'enterava més que de lo que li traduïen). El català ens suministra la fàcil adaptació al migdia de França, on la gent parla o com nosaltres o semblant a nosaltres; ella fa dels catalans fàcils viatjadors i homes aviat cosmopolitas.

«I això ens basta per la nostra expansió comercial.

«I tampoc la llengua ens aïlla en la producció científica. L'obra del nostre Institut d'Estudis Catalans ha circulat fàcilment i ha pogut ser lletgida per tots els pobles de llengua llatina i pels savis no llatins per l'inte.medi de la gran llengua mare. Jo he quedat admirat al veure llegir els rètols catalans del Museu de Barcelona al major general Schram, l'estudiós de l'artilleria antiga, enviat per l'Emperador d'Alemania a estudiar la catapulia romana trobada a Empuries.

«Les nostres publicacions han trobat bibliògrafs afectuosos i *reporteurs* amables, no sols a l'Institut de França i en les publicacions franceses i italianes, sinó en revistes angleses i alemanyes. Sovint trobem tancades les portes a Madrid; mes, en can-

vi, trobem obertes les fronteres.

«La imposició d'altra llengua que no parlem en l'escola és, en canvi, causa de nostre endarreriment. No conec ni un home interessant format en els medis que creuen han d'educar en castellà els llurs fills... ni un home que parlès mitjanament castellà. En les escoles és, en canvi, causa d'analfabetisme i de ineducació. Entre el mestre i el deixeble, hi ha una muralla que impideix la cordial comunicació; és la muralla de la contínua ficció de disfrasar l'idioma. Jo recordo els anys de col·legi: el mestre en castellà era per nosaltres una cosa estranya fora del cercle de l'amistat, ben diferent, ben contrari al pare i a la mare. Ara que comencem de conèixer els mètodes moderns compremem com vexa els infants el condemnar-los a una ensenyança de gent vençuda. Ara que comencem de conèixer els sistemes d'opressió que s'usen en aqueixos tristos pobles de la Europa central i dels Balkans, aprenem també que els catalans a Espanya no gósem de la igualtat dels drets polítics.

«I en l'immens sacrifici del canvi de llengua, ¿què hi aniríem a guanyar.

«Després és un problema de sentiment. La nostra llengua és la millor, perquè és la nostra. Ho va dir un poeta patriota, dient una gran veritat política.

«El polític castellà, en general home de pocs matisos, no comprèn com, al mostrar molestia perquè no se li parla com ell parla, ens invita amb igual drets molestar-nos per idèntica raó i que, sense abans posar-nos a la categoria de raça inferior, no hem de fer per ell lo que ell no fa per nosaltres. Ha passat o va passant ràpidament el temps que el català s'amagava per a no ofendre el foraster, com els negres no redimitis de llur vil condició, abandonen a Amèrica el lloc del teatre o el tramvia per no ofendre els blancs. S'ha acabat o va acabant-se entre nosaltres la cortesia negra. La base d'una amistosa convivència ha d'esser una mútua tolerància, que està ja establerta en les nostres corporacions públiques, a la qual s'adaptaven aviat les autoritats novelles després d'una petita relliscada, a la qual s'ha adaptat el senyor Royo Villanova quan ha assistit a un Congrés a Barcelona.

«No podríem desitjar nosaltres més que un polític inàbil promogués aquesta qüestió; al nostre poble el mou, més que un pa, una bandera, i és ben segur que no governaria en pau el que s'através a aquesta qüestió de la llengua catalana.»

JOSEP PUIG I CADAFALCH.

Bolletí del Diccionari de la llengua catalana.

ORACIÓ DEL ARMITÀ

Pel cel encara no es l'aurora,
i es l'agonia de la nit.
Sofreix l'estrella moridora
dins l'estrellum plè de neguit.

En l'alta ermita encastellada
demunt el puig qui guarda'ls plans,
la oració de matinada.
resen a chor els ermitans.

Traspua un fil de claror bauba
pel finestrajge somniolèc.

A dins l'iglesia el fret de l'auba
trespassa'ls ossos inclement.

Un papelló d'ombra que vola,
circunda amb mudes tremolors
l'ull d'una llantia tota sola
en les tenebres interiors.

Dinen sofrenses de'cífici
les veus. Translúcid, demacrat,
en mig dels altres, el novici
brassos estesos s'es postrat.

«¡Senyor Déu meu, un altre dia!
La mort encara no es aquí.

Dau-me la mà per l'aspra via.
Jo us l'ofereix com el d'ahir.

Senyor, es dura la pujada
del cim esquerp ahont demorau;
la nit, mortal i desolada...
Jo rodaré si me deixau.

Fa temps qu'he empresa la drressera;
fa temps que munt i no arrib mai.
Si la mirada gir enrera,
el camí fet me dona esglai.

Des de les tèrboles planures
qu'el cor aguaita melangiós,
hont les mundanes vestidures
vaig despullar per servir Vos,

el roquissar que me llegava,
el romaguer dins el barranc,
tots els indrets per hont passava
senyala un rastre viu de sanc.

Bossins de carn bossins de l'ànima
deix en les punxes del camí.
¡Ah perdonau aquesta llàgrima
del home vell, que plor per mi.

Estic retut. L'àrida altura
s'axeca encara al meu davant.
L'alè'm demanca, el peu s'atura,
la vista's gira vacil lant.

De no sé quina vall florida,
munta un aroma torbador,
munta una dolça veu que'm crida...
Tantú pietat de mi, Senyor!

Si vostra orella resta closa,
jo aniré avall pel propi pès.
Mes ja, Senyor, de tota cosa
sé la misèria i el no-rès.

L'ànima meva es treballada
d'un infinit anyorament.
Jo de la fruita mai tastada
el gust de cendres ja pressent.

Veig la tarrible calavera
sota la llum del cabell ros...
¿Hont aniré si torn enrera,
mort per la terra i mort per Vos?

Senyo', acceptau el sacrifici
de la meua ànima en torment;
la sang i els plors del meu desfici
en la montanya penitent.

Pel pecador qui en aquesta hora
se'n torna al llit amb sos pecats;
pel qui agonitza i no us implora;
pels qui gemeguen desvetllats.

Per tantes vides treballoses
plenes d'afany i sense amor,

qu'en les fondaries calitjoses
se consumexen amb dolor.

Pels qui en el camp aguaiten ara
la llum del dia que reviu;
per les ciutats dormint encara
llur són fexuch de merèriu.»

Fineix el res Cap a l'altura
munta la Salve suplicant.
Com una rosa fresca i pura,
l'aurora's bada en el llentant.

MIQUEL FERRÀ.

De La Garba.

Contes de Nostro Senyor

III

UN CONTE DELS REYS

Fa anys que me'l van contar: tots els anys que han passat d'ençà que'l tió m'obsequiava amb ses delicioses porqueries, fins avui que'n tinc quaranta.

Me'n recordo bé: era la vigília dels Reis. Dos germanets i una germaneta ens estàvem a la llar de foc, amb les cares sofocades, la gargamella enrogallada de tant apostrofar al tió, i els braços balbs de tant picar, amb els garrots ancara.

El vell Josep, un moço antic de la casa, que havia breçolat el pare i que tot el dia el passava arreconat a l'escó, començà a murmurar:

—Tal dia com avui!...
—Calleu—diguérem tots tres a la vegada, deixant caure els garrots;—el Josep vol contar una cosa.—

Tots ens vàrem mocar amb la mànega i ens apilotàrem entre les cames del Josep, asseguts damunt una garba de branquillons d'olivera, d'esquena al foc.

—¡Vatualisto, la canalla!—digué el Josep.—¿Ja m'haveu sentit?

—¿Què va passar tal dia com avui?
—Que tal diada com avui, els Reis no estaven pas tan calentots com vosaltres, ni menjaven furrans com vosaltres.

—¿Que no tenien llar?

—I més bona que la nostra, amb bones estelles de pi i les bancades encoixinades i tot; però ells les havien deixades les llars per cercar el Nen Jesús, i rodaven pels boscos i deserts amb una fosca que feia... i un vent que udolava... ¡uu... uu!...

Tenien un fret escandalós i era hora de sopar.

Ells i els criats, i els cavalls, i els remats d'ovelles que portaven estaven tots en un pilot, guarnint les fogueres per escalfar-se i amanint les olles i caçoles pel sopar.

Llenya, raí, bé prou que n'hi havia allà al bosc; el que faltava eren mistos per a encendre... és un dir... mistos no n'hi havia en aquell temps, però encenien el foc a cops de pedres fogueres... i és el cas que d'aquestes pedres allà no n'hi havien.

Ja feia quatre dies que caminaven i trepitjaven, a fe, unes terres ben diferents de les seves.

A la seva terra fins les cases eren fetes

de pedra foguera, però allà on se trobaven tot era una terra negrosa, i de pedres d'aquelles ni rastre.

Els moços que portaven ja començaven a murmurar entre dents i renegar d'aquell acudit dels seus amos, que caminaven i caminaven darrera d'aquella estrella d'Orient, sense saber aont anaven.

—Ja està vist, digué Melcior, el de cabells blancs, que era el més valent: ens toca menjar pa sec i un xic de pernil salat, i rès de dormir amb aquest fret; anirem fent via i així arribarem abans.

—Jo fóra del parer, digué Gaspar, el dels cabells rossos, el més prudent de tots tres, d'escalfar-nos amb bones fregues i quedar-nos a dormir a dintre les bardices fins que's faci de dia.

Baltasar, el rei negre, que era el que tenia més fe i era qui havia engrescat els altres per seguir la estrella, feia anar el cap d'ença per allà, volent dir que no hi estava conforme. Se va rascar els cabells rinxolats del cap i els vo endreçar aquest parlament:

—Jo no abrenuncio a sopar calent ni a dormir prop de caliu.

¿Quí ens dona les pedres fogueres? Déu Nostre Senyor.

¿Quí ens dona el pa i els remats? Déu Nostre Senyor.

¿Quí ens dona la pluja i el sol? Déu Nostre Senyor.

¿Quí ens ha enviat la estrella que'ns guíia? Déu Nostre Senyor.

¿Quí ens envia aquest fret que tenim i aquesta gana que patim? Déu Nostre Senyor.

¿Quí ens ha de fer arribar bons a terme? Déu Nostre Senyor.

¿A qui anem a cercar pels mons? Al Fill de Déu Nostre Senyor.

Doncs, és ben clar; ja sabem qui ens ha de donar foc i caliu. Déu Nostre Senyor.

Aixequem tots els ulls enlaire, vosaltres, companys meus, Gaspar i Melcior, vosaltres moços que rondineu, vosaltres cavalls que pategeu, vosaltres ovelles que remugueu, guaitau tots allà dalt i pregueu amb mi: «Bon Déu, Senyor Nostre, doneu-nos foc.»

—¿Per què no deien un *Parenostro*?— digué la nena.

—Perquè el bon Jesús encare no'ns l'havia ensenyat.

—¿I tingueren foc?

—¿Que si en tingueren? ¿Que us penseu que Déu no hi sent? ¿Que us penseu que Déu té el cor de pedra?

Encara estaven tota la colla embadalits mirant enlaire, a l'endret ont hi havia la estrella, quan aquesta començà a baixar, a baixar, com si fos un globo d'aquells que vénen a la Rambla de Barcelona, i quan fou a flor de terra va calar foc a una bardica que hi havia allà a cent canes, i un cop encesa va tornar a muntar per posar-se en son lloc.

I del foc de la bardica n'encengueren troncs, i dels troncs encengueren estelles, i ben aviat totes les olles de les farinetes

feien *xup-xup*, i s'anaven couent les costelles a la brasa, i s'anaven torrant les torrades i tothom s'escalfava, i els moços estaven contents i tots plegats alabaven Déu Nostre Senyor i li donaven mercès.

I en havent sopat tothom, va parar el vent i allà prop del caliu s'ajocaren a dormir unes quantes hores, i feia tanta bonança i tant de bon estar, que fins algún rossinyolet se posà a cantar, tot pensant que havia entrat la primavera.

I veusaquí que quan ja estaven tips de dormir, va començar a clarejar, i allà muntanyes avall i vegeren la gran ciutat de Jerusalem, cap on seguiren son camí.

I ara prou de conte: apa, canalla, a netejar bé les sabatetes i al balcó que demà és el dia dels Reis i ja sembla que sento les esquelles dels ramats i els picarols dels cavalls... ¿sentiu?...—

Nosaltres, sense respirar, escoltàvem, escoltàvem acabàvem per sentir les esquelles i els picarols... vaia si els sentíem!

JAUME REVENTÓS.

De *Proses de Bon Seny*.

La darrera pastoral

del Bisbe de Vich

L'il·lustre Bisbe de Vich doctor D. Josep Torres i Bages, ha estat honorat amb el següent missatge de S. S. Benet XV:

«Al venerable germà Josep, Bisbe de Vich.

BENET PP. XV.

Venerable germà: Salut i Bendició apostòlica.

Ton amor i servei a la Seu apostòlica, ben coneguts de Nos ja de molt temps, els hem vist confirmats amb nous i brillants documents, una volta elevat per la misericòrdia divina an aquesta planitut del poder. Ara augmenta en nosaltres meravellosament el concepte de la virtut la pastoral ara de poc publicada amb el títol «El internacionalisme Papal», que ens ofereix en-sems ocasió la més oportuna, que com volíem vivament desitjàvem, d'expressar nostra voluntat envers tú. Apenes hem llegida altra cosa amb major satisfacció: tot allò que ens proposarem en escriure nostra «Exhortació» als pobles bel·ligerants i a llurs directors, ho has comprès amb penetrant judici, arribant al fons de nostre pensament i roproduint-lo tan bé, que el qui llegirà ton escrit veurà les raons inspiradores de nostres actes en tot aqueix afer de la guerra, i la finalitat de les nostres exhortacions a la pau. Hi ha, per consegüent, motiu de felicitar-te per l'abundant fruit de ton ingeni i estudi i de manifestar, a més, el desig de que les ensenyances dirigides a la instrucció dels diocesans, sien llargament defundides, per la que tothom pugui assolir la força de nostros pensaments i intencions i estimar-ne la utilitat així com pertoca.

I per a conseguir per mercè divinal aital premi dels treballs, com és ton desig i el

nostre, en panyora de les gracies del Cel i testimoni de nostra benevolença a tú venerable germà, i a tota la teva clerecia i poble enviam amb tot afecte en el Senyor la Bendició Apostòlica.

Donant a Sant Pere de Roma, dia 25 de novembre de 1915, any según de nostre Pontificat.

BENET PP. XV.»

*****

EJEMPLO DE HONRADEZ

Un capitán de caballería a quien mandaron en busca de forraje, se dirigió a la cabeza de su tropa al punto que se le designó, y que era una cañada solitaria en que no se veían sino bosques. Divisó una humilde cabaña y llamó a la puerta, a la cual se presentó un viejo de barba blanca.

—Amigo—le dijo el oficial,—indicame un campo eu que pueda forrajear para mis caballos.

—Al punto—le contestó el viejo.

Y sirviéndoles de guía los fué conduciendo por la cañada. Después de un cuarto de hora de camino, encontraron un hermoso campo de cebada.

—Esto es lo que necesitamos—dijo el capitán.

—Aguardad un momento—le replicó el conductor—y quedaréis contentos.

Siguieron andando, y llegaron a otro campo de cebada. Echó pié a tierra la tropa; segó la mies, la puso al anca i volvió a montar.

El oficial dijo entonces a su guía:

—Amigo, nos has hecho andar mucho sin necesidad; el primer sembrado era mejor que éste.

—Es cierto, señor—replicó el anciano,—peró aquel no era mio.

*****

DIADA

DE LA LLENGUA CATALANA

La festa de la Llengua patria, que'l dia de Cap-d'any es celebrarà amb tant d'entusiasme a tots els drets de Cata'unya, a Mallorca també ha trobats devots entusiastes. Per col·laborà a la gran manifestació de la Llengua, d'una manera eficaç, s'ha redactada una adhesió que encapsalen personalitats de gran relleu social i literari del regionalisme mallorquí.

An aquesta Redacció tenim fulles d'aquesta adhesió per unir el volum que s'en farà. Nostros amics, que senten amor per nostra benvolguda Llengua, és de creure, que tots voldran posar la seva firma baix tant hermós document, que perque s'en puguen fer càrreg nostros llegidors, el trasladam a nostros columnes a continuació:

PER LA DIGNITAT DE LA LLENGUA

Els qui sotscriuen, conscients de que la llengua propia forma part integrant del nostre ésser individual i col·lectiu, lo meteix que'l nostre pensament, la nostra carn i la nostra sang, ens adherim amb totes les nostres energies a les conclusions de l'assemblea del «Centre autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria» de Barcelona, i delegam la nostra representació en el Comitè Executiu de la Diada de la Llengua Catalana per que empri els mitjans que trobarà més convenients i necessaris per tal que la nostra llengua gaudezca dels meteixos drets i honraments oficials, que la dels naturals de les Castilles, Aragó, Andalucia i Extremadura.

VEL·LADA DE LA VEU D'INCA

A més de les llistes d'adhesió a la Diada de la Llengua Catalana que's va'n omplint-se an-aquesta Redacció, *La Veu d'Inca*, com saben nostros llegidors, organisa una vel·lada pel dia de cap-d'any a vespre, an el Círcol d'Obrers Catòlics.

Parlaràn en ella els oradors següents: N'Andreu Caimari, Mossèn Joseph Aguiló i En Lluís Estelrich Redactor en Cap de La Vanguardia Balear.

Recitaràn poesies elusives al acte: En Bartomeu Caimari del Dr. Costa. En Jaume Estrany d'En Terenci Thos. En Josep Oliver de D.ª Maria A. Salvà, (inèdita). En Bartomeu Cantallops d'En Maragall. En Pere Riber (inèdita). i N'Antoni Adrover de D.ª Marcelina Moragues, (inèdita).

Se cantaràn cançons catalanes, prenguent-hi part l'Escolania Seràfica i altres elements filarmònics d'aquesta Ciutat. El repertori serà el següent: Patria (María Sabater) Canigó (Casadevall) Emigrant (Morera) Follfes (García Robles) i Arre Moreu (Ventura).

Tots els nostros amics i subscriptors d'Inca i de fora tendran entrada lliure an aquesta festa, i la Redacció de La Veu tendrà a gran honra la seva presencia.

=====
Ecos de Ca-nostra

VIGILIA DE NADAL.—La mala impressió que mos dexaren els atlots renovers, a la cortida del teatre, ha estada borrada per

l'orde i compostura de la gent en la vigilia de Nadal. Les nostres iglesies se veren plenes de garnació que recullida assistia a les Matines i Missa de mitja nit, que per cert, per tot foren ben solennes i se cantaren hermoses pastorelles. A la Parroquia i a Sant Francesc se cantà la sebil·la. An aquesta darrera iglesia se donà la comunió éssent moltíssims els feels que combregaren. Com-e novedat, poren dir, que a la capella de la Rressidencia dels Germans de les Escoles cristianes, que fa poc s'hi ha posada la Reserva del Santíssim, s'hi cantà un ofici, dient-se les altres dues misses seguidament i combregaren casi tots els assistents. A la capella de les Franciscanes s'hi digueren les tres misses i se repertí el Pa Eucaristic i s'han celebrades les festes de Nadal fent pastorells an el col·legi que regenten.

Molts anys amb alegria i gracia de Deu.

CIRCOL D'OBRRERS CATÓLICS.—Estat nomenat pel Governador Eclesiàstic de Mallorca, Consiliari d'aquesta societat catòlica, Mossèn Sebastià Llabrés, per haver renunciat per falta de salut Mossèn Tomàs Mora, Organista de la Parròquia, que en tant de zel regentava aqueix càrrec.

En la Junta General, que celebrà la societat diumenge passat, el nou Consiliari feu un discurs d'entrada que fone molt aplaudit i despertà entusiasme per fer anar avant aquell centre. Fone contestat amb parlaments alentadors pel nou President elegit, per D. Joan Pieras President actual, i per D. Ramón Reus; insinuant-se moments de reacció catòlica que Déu vulga beneir en la seva protecció soberana.

—Per regentar l'escola nocturna, aquesta societat obrera, tè aparaulat a D. Pere Riber il·lustrat Profesor de la «Academia Tècnica d'Inca» el qual comensarà les classes després de les vacances de Nadal pels socis i pels fills de les seves families.

La societat dessitjosa que la classe obrera se il·lustrí amb aquelles coses que li sien de profit, també obrirà una classe de dibuix ampliada amb l'assignatura de Geometria.

¡Obrers no dexeu perdre tant bona ocasió!

Ademés: en la Junta General, de diumenge, ranovà la mitat de la Junta Directiva, quedant constituïda en la següent forma:

- President: D. Miquel Durán Seurina.
- Vice-President: D. Bartomeu Fiol Colóm.
- Bibliotecari: » Antonio Socias Payeras.
- Depositari: » Joan Pieras Ramis.
- Vice-depositari: » Matgi Prats Coll.
- Vocal 1.º » Francesc Brunet Gelabert
- » 2.º » Llorens Durán Gomila.
- » 3.º » Joan Buades Domenech.
- » 4.º » Joan Corró Mateu.
- Secretari: » Miquel Pujades Borrás.
- Vice-Secretari: » Jaume Fuster Miró.

LA CONSTANCIA.—També aquesta societat de socòs mutuo ha renovades ses Juntas: Directiva i Consultiva, essent reelegit el meteix personal que és el següent:

Junta Directiva

- President: D. Joan Coli Pujol.
- Vice-President: » Antonio Reus Martí.
- Vocals: » Bartomeu Payeres Ferrer.
- » » Joan Bibiloni Bibiloni.
- » » Antoni Fluxà Ramis.
- » » J. Domenech Llompart.
- Contador: » Antonio Salas Garau.
- Secretari: » Josep Rotger Vidal.
- Vice-Secretari: » Sebastià Arrom Ribot.
- Depositari: » Gabriel Guasp Alzamora.

Junta consultiua

- D. Antoni Garriga Ferrer.
- » Gabriel Coll Rubert.
- » Matías Pujadas Martorell.
- » Antoni García Lopez.
- » Ramón Martorell Salas.
- » Josep Domenech Genestra.
- » Bartemeu Fiol Amengual.
- » Andreu Oliver Campins.
- » Jaume Ferrer Truyol.
- » Baltasar Tortella Tortella.

EXPLORADORS MALLORQUINS.—El Comitè Provincial de Mallorca i el d'Inca ha fetes repertir per Inca unes invitacions en que participen al poble, que dia 2 de gener es verificarà la inauguració de la Secció inquera dels exploradors Mallorquins, a les 4 del capvespre a la Iglesia Parroquial.

Per assistir en aqueix acte son esperades les seccions de Palma, Soller i Binisalem i altres que segurament se preparen per venir.

El vespre, an el teatre del Círcol catòlic, se donarà una funció teatral en obsequi dels pares i benefactors dels exploradors.

DEFUNCIÓ.—Dia 24 de desembre morí el delegat de contribucions an aquesta ciutat D. Francesc Kischofer.

Bon repòs i bon remei per la seva animeteta.

AL CINE.—La Empresa del teatre d'Inca a una de les funcions passades projectà una hermosa pel·lícula de regal al públic per recompensar la que tenqué de manco el dia que hi va haver la manifestació atlotera.

Advertencia importante para los artríticos. Ya no hay reuma, arenillas, mal de piedra, gota, ciática, cólicos nefríticos, neuralgias, etc., tomando la «Piperazina Doctor Grau». Es el mejor disolvente del ácido úrico.

Estadística de nostra població durant l'any 1915

DEFUNCIONS	
Homos	64
Dones	64
Nins	11
Nines	12
Total.	151
NAIXEMENTS	
Nins	102
Nines	108
Total.	210
Diferencia en augment	59
O sien 27 Nins y 32 Nines.	